

A portrait of an elderly man with a long, flowing white beard and a black top hat. He is wearing glasses and is positioned behind a wooden podium, looking directly at the camera. The background is plain white.

כניסת השבת:	6:43	יציאת השבת:	8:00	ר"ת:	8:40
סוף זמן ק"ש א':	8:25	סוף זמן ק"ש ב':	9:15	חצות:	12:36
סוף זמן תפילה א':	9:49	סוף זמן תפילה ב':	10:22	מנחה גדולה:	13:10

בסיום הפרשה אחר כל עניני הטומאות שנאמרו בה, כתוב וזוורתם את בני ישראל מטומאתם ולא ימותו בטומאתם בטמאם את משכני אשר בתוכם. וי"ל שמרומז בפסוק לחלק אלוקה ממעל שנתן הקב"ה בכל יהודי, שהוא משכני אשר **בתוכם**, בתוך כל אחד ואחד. ואמר וזוורתם את בני ישראל מטומאתם, שלא יטמאו עצמם בטומאות

סוד הצרעת

כתיב זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והובא אל הכהן, המצורע"ע הוא "ה - מוצא - רע", כי יש ה' [=חמש] בחינות שמהם תוצאות כל הרע שבעולם, כי זה לעומת זה עשה האלוקים כמו שיש ה' בחינות אור, שהם חמש פעמים "אור" שבמעשה בראשית, כמו כן זה לעומת זה יש חמש בחינות "חושך", שהם בחינת "תוהו ובוהו וחושך על פני תהום", שמהם נמשכים כל בחינות החשכיות, ואת כל זה ברא אלוקים בכדי שיהיה בחינת "רע" ו"טוב", שתהיה הבחירה חופשית ויבחר האדם בטוב וימאס ברע.

כאשר האדם מואס ברע ובוחר בטוב והולך בדרך הישר, הוא בחינת "הבוקר אור" - שמבקר מעשיו לילך בדרך הישר, וע"י זה הוא ממשיך בחינת "אור ישר" על כל העולמות, ומתבטלים כל החשכיות. אבל חלילה להיפך - כאשר האדם הולך אחר כל התאוות והשטותים, זהו בחינת "חושך", בחינת ערב וחשכיות, בחינת "המצורע" - ה' מוצאות הרע, שנמשכים על-ידם כל החושך ובחינת הנגעים בעולם, כמו שכתוב "ובנגעים עוונם", שע"י העוונות נמשכים חלילה כל בחינות נגעים בעולם.

ועל עשרה דברים נגעים באים, ואחד מהם הוא לשון הרע, שהוא העוון החמור שבכולם, כי "שקולה לשון הרע כנגד עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים" כי לשון הרע נמשך ע"י שאדם שוכח שיש בורא אחד יחיד ומיוחד שברא את כל הדברים, וע"י זה הוא נמשך אחר דברים בטלים ולשון הרע וקנאה ושנאה, והכל נמשך ע"י שכחתו מבורא אחד יחיד ומיוחד, כמאמר הכתוב **"אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנָנוּ נִגְבִּיר שְׁפָתֵינוּ אֶתְנֶנּוּ**. זה נמשך ע"י **..מִי אֲדוֹן לָנוּ**", ששוכח מהבורא ברוך הוא, וע"י זה יש חלילה התגברות המלשינות, הדילטורים והשקרים בעולם, והמקטרגים נתרבו וגברו.

אכן הקב"ה ברא רפואה קודם למכה, וכמאמרם "בראתי יצר הרע בראתי לו תבלין" היא התורה, שעל-ידי שהאדם מקשר את עצמו בתורה ומישר דרכיו, נעשה בחינת **"דִּרְכֵּיו רְאִיתִי וְאֶרְפָּאֵהוּ"**. כי כאשר האדם מקשר את עצמו בתורה ועם כללות ישראל כאחד, באהבה ואחוה בלי

שום קנאה ושנאה, ומקשר את עצמו בצדיקי האמת, שהני כהני שלוחי דרחמנא ניהו, כהני הם צדיקי האמת שעובדים את ה' באמת, ומדברים דבורי תורה באמת בלתי לה' לבדו, וע"י דבורי תורתם ועבודתם את ה' באמת, המה מעוררים כל האורות והשפעות הטובות בעולם, וזהו הרמז "שלוחי דרחמנא" - שמושכים כל האורות והחסדים בעולם, ומתבטלים כל החשכיות והנגעים.

וזהו ענין "זאת תהיה תורת המצורע" - המצורע ה' מוצאות רע, ה' בחינות חושך שבעולם שמהם נמשכים החמישה בחינות חושך שבעולם שמהם נמשכים החמישה בחינות נגעים, ארבע נגעי אדם - שאת ספחת כהרת נגע צרעת והחמישי הוא נגעי בתים ובגדים, והזהירה התורה **"וְהִצְרֹעַ אֲשֶׁר בוּ הִנָּע בְּגָדָיו יִהְיוּ פָרָמִים וְרָאֻשׁוֹ יִהְיֶה פָרוּעַ וְעַל שָׁפָם יַעֲטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא. מחוץ למחנה מושבו" - **והצורע** - מי שנמשך אחר ה' מוצאות רע, ה' חשכיות, ונמשך אחר כל התאוות והשטותים, ע"י זה גורם חלילה ש"ראשו יהיה פרוע" - נגד נגעי אדם שמתהווים ע"י פגיונות במחשבת הראש, ונמשך אחר כל המחשבות זרות ורעות, ובגדיו יהיו פרומים - שגורם חלילה להמשיך נגעי בגדים, ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא - הגורם לאלו הנגעים הוא על ידי שישאל אינם באחדות אחד, ומדברים בשפתם כל הלשון הרע, ע"י זה יש חלילה התגברות המלשינות והדילטורים וכל הקטרגים ושנאת חנם בעולם, **"בדד ישב מחוץ למחנה מושבו"** - רומז על נגעי בתים שמוכרח לישב מחוץ למחנה, וגורם גרושין וכו', הכל נמשך על ידי ה' מוצאות הרע.**

העצה לזה, "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו" - ע"י בחינת זא"ת, בחינת אתערותא דילתתא שאדם מעורר את עצמו בדבורי תורה ומקשר את עצמו עם צדיקי הדור שמדברים דבורי תורה באמת, ע"י זה נבנית קומת המלכות, בחינת זא"ת. שלא תהיה חלילה בבחינת "רגליה יורדות מות", אלא שתיבנה ותתעלה לבחינת "כתר מלכות", שעולה עד הכתר, ונעשית בחינת **"ביום טהרתו"** - אור יום, ונמשכים כל האורות, חמישה פעמים אור

שבמעשה בראשית, ונבנית קומת המלכות בה' חסדים וה' גבורות, ונעשה בחינת "מגיד מראשית אחרית".

ואחרי שעברו כבר מהאדם כל בחינות הרע ולא ימצא בקרבו שום רע, זהו בחינת טהרה, וע"י ההתעוררות כנ"ל זוכים לבחינת **ביום טהרתו**, שנתבער ונתבטל כל בחינות חושך ורע. לכן דרשו רבותינו ז"ל "ביום - שאין רואים בלילה", היינו שלא יראה ולא ימצא כלל שום בחינת חושך ולילה, כי אם אור יום, אור עולם, בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, **והובא אל הכהן** - כהן רומז לחסדים, וחמישה פעמים כתוב כהן בפרשה, נגד ה' חסדים, שנבנית קומת המלכות בה' חסדים, וכללים הגבורות בחסדים הם ה' אורות, וע"י זה נזכה כולנו לבחינת והיה לך ה' לאור עולם, בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון.

(מגן אברהם להרה"ק מטאלנא)

פניני הפרשה

"אשה כי תזריע וילדה זכר" (י"ב, ב)

כתב ה"חתם סופר" (בפרשת וירא): אשה שהיא בעלת צדקה - זוכה לבנים זכרים, כפי שמרמז כאן בפסוק: **"אשה כי תזריע וילדה זכר" - "תזריע"** הינו צדקה, דכתיב (הושע י): **"זרעו לכם לצדקה קצרו לפי חסד"**.

דבר זה רואים אצל שרה אמנו, שבזכות הצדקה שעשתה - זכתה ללדת את יצחק, וכן צדקה שעשתה האשה השונמית, שארחה את אלישע הנביא, והעמידה לרשותו מטה, שלחן, כסא ומנורה (מלכים ב, ד) - גרמה שילדה בן זכר.

וביום השמיני ימול בשר ערלתו וגו' (י"ב, ב)
הפרשה הקודמת מסתיימת בפסוק **"להבדיל בין הטמא ובין הטהור"** והפרשה הזאת מתחילה **"אשה כי תזריע וגו' וביום השמיני ימול בשר ערלתו"**. לומר לך כי מצווה זו מצוות מילה, באה להבדיל **"בין הטמא ובין הטהור"** בין ישראל לעמים.
(הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זיע"א)

וְטָמְאָה שְׂבַעַת יָמִים וגו' יְמוֹל בְּשֶׁר עֶרְלָתוֹ (י"ב, ב-ג)
רק זה שמכיר בשפלותו, כי עדיין לא זיכך את מידותיו - **וטמאה שבעת ימים** - הרומזים לשבעת המדות, מובטח לו כי השי"ת יהיה בעזרו ויזכה לו - **"וביום השמיני ימול"**, יזכה למול את ערלת לבבו.
(הרה"ק מצאנו זיע"א)

ומראה הנגע עמוק בתוך בשרו (י"ג - ב')
אפשר לומר בדרך המשל, אדם שנתכסה פצעים ובא לדרוש ברופא, הלא מתבונן ורואה שהפצעים החיצוניים מקורם דוקא בקלקול מעיים פנימי, הריהו משקה את החולה צרי לריפוי בני מעיו והפצעים נעלמים מאליהם. אף אדם מישראל שנצטרע והובא אל הצדיק - בן אהרן, ושופט הצדיק בשכלו כי שורש הנגע עמוק יותר מעור הבשר, אין זו מחלת עור חיצונית, אלא עקמומית הלב פנימה, אז מכניס בלבו של המצורע הרהור תשובה, עד שמטהרו.
(הרה"ק רבי יצחק מראדוויל זיע"א)

נָגַע צִרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן (י"ג, ט)
פירוש, "נגע" ר' לצרה וצער, ואם "נגע צרעת כי תהיה באדם" "והובא אל הכהן" מעבירין הנגע אל הצדיק, כדי שהוא ימתיק הדינים ויהפוך את מדת הדין למידת רחמים, ויעשה מ"נגע" ל"ענג" ומ"צרעה" "רצה"
(והאדמו"ר מקרעטשניף שליט"א)

נָגַע צִרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן (י"ג, ט)
נעמן שר צבא מלך ארם צדק לכאורה בחשבו כי אלישע בתנופת יד יעביר מחלתו ממנו. אולם אלישע סירב לרדת ממדרגתו ולעשות כמעשה רופא האליל, הוא ביקש להוכיח, שדי בכוח המחשבה, הרצון והדיבור, ומאחר והנביא קורא בתורה כמו הכהן הגדול ב"אורים ותומים", והוא מעלה בתורה את כל מאורעות העבר ההווה והעתיד, מצא אלישע בתורה את העצה שנעמן זקוק לה, מסורת בידיו, ששמו של כל יחיד מרומז באחד הפסוקים שבתורה שאפשר למצוא בו סימוכין לו. שמו של **"נעמן"** מתחיל בנו"ן ומסתיים בנו"ן, רק ג' פסוקים כאלו מצויים בתורה שהם מתחילים ומסתיימים באות נו"ן, **(ובכולם גם האותיות עי"ן ומ"ם של השם נעמן)**, הפסוקים הם: "נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן", "נביא מקרבך מאחריך כמוני יקים לך ה' אלקיך אליו תשמעון" **(דברים י"ח, ט')** "נחנו נעבור חלוצים לפני ה' ארץ כנען" **(במדבר ל"ג, ל"ב)**, מג' פסוקים אלו הבין אלישע, כי הצרעת תרפא ע"י נביא באמצעות מי הירדן.

(מגלה עמוקות)

ואיש כי ימרט ראשו וגו' טהור הוא, וכי יהיה וגו' נגע לבן אדמדם וגו' איש צרוע הוא טמא וטמאנו הכהן בראשו נגעו (ויג, מ-מ"ד)
סיפר הרה"ק רבי אייזיק מקארמנא זיע"א: הרה"ק רבי חיים חייקל מאמדור זיע"א מופלג היה ביראת שמים, כל שערות ראשו נשרו ממנו מרוב פחד ה' שאפף אותו. ועליו ועל שכמותו אמר הכתוב, **איש כי ימרט ראשו** מיוחד ה' - **טהור הוא**, בעל מדרגה וקדוש יאמר לו, ואחר כל הגדולה הזאת - התלהב הרה"ק מקארמנא והוסיף, אם נתפסה בלבו של ירא שמים זה, שמץ של גיאות ונראה בו **נגע לבן** (הוא לבן הארמי) או **אדמדם** (הוא עשוי אבי אדום), אזי **איש צרוע הוא בראשו נגעו**, כלומר, ראשו נתפס במצודת חרמה, שטוב ורע משמשין בערבוביה, והריהו נדחה משני העולמות ח"ו.

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והוא אֵל הפֶּה"
איתא בזוהר הק' שיש רקיע ששם מונחות כל התפילות שהתפלל האדם בלא כוונה, שאינן פורחות לעילא, וכן כל לימוד תורה שלא לשמה. אח"כ כשמתפלל האדם בכוונה או לומד לשמה, מעלות הן אלה לקדושה גם את כל התפילות הפסולות ולימוד התורה שהיו לא לשמה.

וזוהר הרמז: "זאת תהיה תורת המצורע" - פירוש התפילה בלא כוונה או תורה שלא לשמה, "ביום טהרתו" - היינו ביום שילמד לשמה או יתפלל בכוונה, אזי: "והוא אֵל הכהן" - זהו הקב"ה, וכאמור.

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והוא אֵל הפֶּה.. וְרָאָה הַפֶּה וְהָנָה נִרְפָּא נֶגַע הַצִּרְעָת מִן הַצִּרְעָה"
הנה, כשבאים אל הצדיק שיתפלל עבור החולה, ואחר כך נתרפא החולה, אין רשאי הצדיק לדמות בנפשו שתפילתו הועילה כל כך שנתרפא החולה, אלא יחשוב שהרפואה באה מחמת זכותיו של החולה.

לעומת זאת, החולה אינו רשאי לחשוב שבזכות צדקת עצמו נתרפא, אלא רק שתפילת הצדיק הועילה לו, ועל ידי זה עזר לו השי"ת ונתרפא. והנה, הצדיק הוא בבחינת כהן שהקריב הקרבנות של ישראל וכמו כן הצדיק מעלה תפילתם של ישראל שיתקבלו ברצון לפני ה'.

זוהי כוונת הכתוב "זאת תהיה תורת המצורע" - דהיינו החולה, "ביום טהרתו" - דהיינו כשנתרפא, "והוא אֵל הכהן" - דהיינו שיתלה רפואתו בזכות תפילת הצדיק שהתפלל עליו, וכן "וראה הכהן" - דהיינו הצדיק, "והנה נרפא נגע הצרעת" - דהיינו החולה, "מן הצרוע" - דהיינו מן החולה עצמו, פירוש בזכות החולה עצמו.
(לקט אמרי קודש)

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו"
יתבאר עפ"י מה שאמר אא"ז זצוק"ל - "מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאתיך שובה אלי כי גאלתיך", שיש להבין, מאחר שתמו הפשעים והחטאים על מה יש עוד לעשות תשובה. אלא העניין הוא, כי קודם מחיית הפשעים היצר מסמא ומטמטם את הלב עד שאינו יודע ומרגיש אם חטא, אינו רואה נגעי עצמו והכל ישר בעיניו. רק כשזוכה האדם שנמחו פשעיו וחטאיו, אזי מאירים לו עיניו ויודע מה שחטא ושצריך לעשות תשובה, עכ"ל.

וזוהר הרמז "זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו", מצורע הוא מוציא רע. ור"ל זאת תהיה תורתו - להורות לו להיות מוצא בעצמו הרע שעשה ולשום חטאיו נגדו. ודווקא "ביום טהרתו" - כשהוא נטהר מחטאיו, כי רק אז יוכל לראות נגעי עצמו.

"וְעַץ אֲרֵז וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְאַזָּב"
שמעתי משם הרה"ק מבעלא זי"עא דהנה הצרעת נמשכת מחולי הנפש, והיה מן הראוי שקודם יתקן חולי הנפש ואז יתרפא מצרעתו. אמנם ה' יודע כי בגוף שבור קשה התשובה לכן ישלח דברו וירפאו מקודם, אבל אחר כך מוטל עליו להתבונן ולבקש רפואת נפשו, ולכן רמז לו "עץ ארז", שמשום שהיה לו חולי בנפשו היינו גאות הרוח בא לו הנגע וכעת מה תקנתו ויתרפא מחולי נפשו, ישפיל עצמו מגאותו כתולעת ואזוב.

"וְרָאָה הַפֶּה וְהָנָה נִרְפָּא נֶגַע הַצִּרְעָת מִן הַצִּרְעָה"
יש לומר שהכוונה "וראה הכהן" - ע"י הסתכלות הכהן, "והנה נרפא נגע הצרעת" - שידוע מה דאיתא בספרים הקדושים שע"י שמסתכלים בפני הצדיק שלומד את התורה הקדושה, דוחה כל מיני רוח רעה מן המסתכל, כי על ידי ההסתכלות באור פני הכהן יש ביטול הקליפה.
(לב שמח)

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והוא אל הכהן"
בספר נועם אלימלך מבאר את הפסוק על דרך העבודה, דקאי על האדם שנתעורר בו הרהור תשובה ורוצה להידיבק בהשי"ת. **שאת** - היינו שרוצה להתרומם, או **ספחת** - מלשון ספחני נא, שרוצה להיות דבוק בהשי"ת, או **בהרת** - היינו בהירות ואור בעבודת ה', ורק החסרון שהוא **בעור בשרו** - שזה רק בחיצוניות בחינת עור בשרו, שהעבודה שלו היא בחיצוניות ולבו כל עמו, **והוא אל הכהן** שיתן לו עצה ותרופה למכתו. (נתיבות שלום)

"כנגע נראה לי בבית" רבינו הבעש"ט אמר:
אין אדם רואה לחבירו שיעשה עבירה אלא אם כן יש בו אותה עבירה עצמה או מקצתה. וכשם שמסתכל במראה יודע חסרונו, כך הרואה חסרון זולתו, יש בעצמו שמץ מאותו חסרון. וזה שלמדו כל הנגעים, אדם רואה חוץ מנגעי עצמו. כלומר, כל הנגעים שאדם רואה "חוץ" אצל אחרים הם מנגעי עצמו.

מדברי הרה"ק משה זאב כץ זצ"ל

הרב היה נוהג לדרוש בענין חשיבות הפריעה ומצטט את דברי הזוה"ק אודות דבורה הנביאה שהצילה את עם ישראל בעשותה פריעה בעם ישראל וזה (תרגום) לשון הזוהר (פר' לך לך עמ' שפ"ד בהוצאת מותיק מדרבש) "פתח חד (רבי אבא) ואמר, (שפטים ה ב) בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה', מה ראו דבורה וברק שפתחו בפסוק זה, אלא כך למדנו שאין העולם מתקיים אלא על ברית המילה, כי השמים והארץ על הברית קיימים, ומשום כך כל זמן שישראל מקיימים ברית מילה, חקות שמים וארץ מתקיימים כדרכם, וכל זמן שח"ו ישראל מבטלים את הברית שמים וארץ לא מתקיימים, ואין הברכות נמצאות בעולם.

סיפור לשבת

חייהם של בני המשפחה העשירה השתנו לחלוטין עם מחלתה הקשה של אם המשפחה. מאז ומתמיד הייתה המשפחה סמל להצלחה ולשגשוג. האב, שהיה מנכבדי ופרנסי הקהילה, עשה את הונו העצום מעסקי ייבוא וייצוא, ואילו האם עסקה בגידול וחינוך בניה ובנותיה בדרך הטוב והישר. ביתם הגדול היה פתוח לרווחה בפניהם של אורחים שהוזמנו לעיר, שתמיד זכו לקבל בו ארוחה חמה ומשביעה, כמו נזקקים שונים, עניים ואביונים, שהיו מקבלים מתת יד, תרומה הגונה, בסבר פנים יפות. ביקשה המשפחה לשבת בשלוה, קפץ עליהם רוגזו של מחלה איומה ונוראה.

בתחילה סברה האשה, אם המשפחה, שמדובר בעקצוץ קל וחולף. היא חשה בגירוד בידה וסברה שזו תוצאה של עקיצת יתוש או דבורה, שעד מהרה יחלוף. אלא שלא זו בלבד שתחושת הגרוד לא חלפה היא התעצמה כהנה וכהנה. פצעים מוגלתיים באו בזה אחר זה, ומהיד זה עבר אל כל הגוף. זה כבר לא היה גירוד בעלמא אלא סבל בלתי נסבל. הפצעים הציקו וגרדו מאוד, בעוד שכל גירוד גרם לפצעים להזיל דם ולכאוב יותר, כך שאפילו את תחושת הרווחה הרגעית של אותם רגעי הגירוד לא יכלה האשה לתת לעצמה. העשיר לא חסך בממון בשביל לעזור לאשתו האומללה שחייה לא היו חיים. הוא החל דורש ברופאים ובפרופסורים מומחים מהעיר ומחוצה לה. כל מי ששיח ושיג לו ברפואת העור הוזמן אחר כבוד אל מיטתה של החולה הקשה, יהי המחיר לביקור אשר יהי, בכדי שינסה למצוא לה ארוכה ומרפא. הרופאים ניסו בכל כוחם ורשמו 'רצפטים' לתרופות שונות ומשונות, חלק ממה שניתן להשיג באותה המדינה וחלק כאלה שיש להביא מארצות המזרח הרחוק. כאן חבש הבעל שוב את כובעו כיבואן גדול והחל מייבא עבור אשתו סממנים ושיקויים שונים מארצות רחוקות, אלא שכל אלו הועילו לאשה כתועלת כוסות רוח לשכיב מרע הנוטה למות.

היו כאלה מהרופאים שסברו שאין לאשה ברירה אלא להטלטל למרחצאות שבערי המרפא והתיירות, כיון שבכוחם של מי הגופרית החמימים לנקות ולטהר את הגוף מקלקלו. הייתה זו בעיה קשה עבור האשה שכן פצעייה הפתוחים גרמו לה כאבים איומים בכל תזוזה, ועל אחת כמה וכמה במסע מטלטל אל מקומות המרחץ. תחילה סבר הבעל כי הוא יוכל להפיק את אותה התועלת אם ישלח ויביא אל ביתו חביות מלאות באותם מי גופרית, היישר מהמעיינות

הנובעים שם, אלא שהסבירו לו המומחים כי אם אכן ברצונו לקבל את התועלת המרבית של מי המרחצאות עבור אשתו החולה, עליה לשהות שם 'עובר לעשייתן', לשתות ולהתרחץ מהמים תיכף עם נביעתם מבטן האדמה. לא נותרה להם ברירה אלא להזמין כרכרה מפוארת שבתוכה מיטה נוחה וטובה, וכך נסעה האשה אל אחד מהמרחצאות ששמו הלך לפניו כמי שבמימיו יש את סגולות המרפא הטובים מכולם. אלא שכל תועלת לא הגיעה לה מכל אותם המים בהם היא רחצה ואותם היא שתתה. בעוד שחולי עור אחרים שהגיעו למקום דיווחו על שיפור ניכר שבא להם מהמים, ויש שאפילו התרפאו לחלוטין, הרי שאצל אשה זו המצב הקשה נשאר על מקומו.

טובי הרופאים והמומחים פכרו ידיהם בייאוש כשמיטב הרפואות והסגולות, המקומיות והמיובאות, לא הועילו ולא כלום. מכתה של האשה היתה נואשת, כל כספם וזהבם לא הועילו בשעת המבחן הקשה, ובאופק לא נראה כל תקווה. ההתקדמות היחידה שאותה היה ניתן לציין היה דווקא באבחונה המדויק של המחלה. לאחר מעקב רפואי של כמה חדשים הגיעו הרופאים למסקנה אחידה: האשה לקתה בנגע הצרעת, רחמנא ליצלן ולשיזבן. צרעת ממארת היא זו אשר דבקה לפתע פתאום באשה זו, בגבירה הגדולה, ואין לה רפואה. אבחון חד ומדויק זה הוסיף גם בושה איומה ונוראה על המשפחה והדבר היה לשיחה בפי הבריות, משל לא היה די בעצם הצרה, אלא שגם שמה הולך לפניו כמכה הכתובה בתורה. חלפו חדשים רבים, כשמפעם לפעם עוד רופא מנסה את מזלו, שמא הוא יהיה השליח הטוב להחיש את הרפואה, ולאחר אכזבות רבות, הגיעה אל המשפחה שמעו של הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זיע"א. המשפחה עצמה, למרות היותם שומרי תורה ומצוות, לא הכירו ולא ידעו את תורת החסידות, אולם שמו של הרה"ק מפרמישלאן היה מהלך מסוף העולם ועד סופו כאיש אלקים קדוש ונורא וכפועל ישועות בקרב הארץ.

מפה לאוזן עברו השמועות על רוח הקודש המצויה בבית מדרשו ועל מופתים מופלאים שחולל למעלה מדרך הטבע. וכשהגיעו דיבורים אלו לאזנם של בני המשפחה, קרן חדשה של תקוה זרחה באפלת חייהם, והם חשבו אולי תזכה האשה והיא תיושע בכוחו של אותו צדיק היושב בפרמישלאן. הדרך מעיר מגוריה של האשה ועד ביתו נאווה קודש של רבינו בפרמישלאן הייתה ארוכה מאוד. לא זו בלבד אלא שגם היה עליהם לחצות כמה גבולות ולעבור במדינות שונות עד בואם לפרמישלאן. ואולם, האשה אמרה לבני המשפחה שתהו על כוונתה לצאת למסע כה ארוך: אם למרחצאות שלא הועילו כלום נסעתי למרחקים, על אחת כמה וכמה שעלי לנסוע לפקוד את מעונם של הצדיקים המושלים ביראת אלוקים, שעליהם קבלה בידינו שצדיק גזר והקב"ה מקיים. ואכן, מבלי להביט על כל הקשיים והכאבים עלתה האשה על כרכרה, נטלה עמה ממון רב להוצאות הדרך, ויצאה לעשות את הדרך הארוכה בואכה העיר פרמישלאן.

לאחר ימים רבים של נסיעה ארוכה ומתישה הגיעה האשה, וכשמוע הגבאים את מצבה ואת הדרך הרחוקה שעשתה, הניחוה תיכף להכנס ולבוא לחדרו הקדוש של הרבי, אלא שאך דרכה האשה על סף חדרו של רבינו ועוד לפני שכלל פתחה את פיה לספר ולתנות את צערה ויגונה, פתח הרה"ק מפרמישלאן ושאלה בקול נוקב: מדוע חיללת את השבת? האשה הזדעקה כמי שהכיש נחש ארסי: חס ושלום, וכי אוזני שומעות את דברי הרבי אלי? והלא דבר שאינו עולה על הדעת הוא לומר שחיללתי את השבת, בעוד שכל ימי אני נוהרת בכבודה של שבת עד לאחת: טורחת אנכי כבר מתחילת השבוע לקנות מאכלים טובים ומיני מגדנות לכבוד שבת, עמלה במיוחד בבישול בשר ודגים וכל מטעמים לסעודות השבת, מדליקה נרות שבת לרוב בשמן זית זך, ושולחנות השבת מתנהלות בביתי ברוב פאר והדר כיד ה' הטובה עלינו, וכי מה שייך לומר שאני מחללת את השבת?

אלא שהרה"ק מפרמישלאן לא נסוג בו מעמדו, ואמר: מאיר אינו אומר שקר חלילה! אשאלך איפוא בשאלה יותר ממוקדת: מדוע תפרת בשבת קודש? לשמע השאלה בניסוחה החדש, פרצה האשה בבכי גדול מאין הפוגות. רק לאחר כמה רגעים, כשנרגעה מבכיה,

הודתה האשה בפני רבינו כי אכן קרה מקרה והיא לא עמדה בנסיון ותפרה בשבת, ומעשה שהיה כך היה:

בעלי עוסק במסחר של ייבוא וייצוא, כשלצורך עסקיו המסועפים זקוק הוא לנסוע למדינות רחוקות, כדי לקנות שם סחורות ולמכרם ברווח הגון. פעם אחת חזר בעלי במפתיע בערב שבת בין השמשות, והיה זה לאחר שכבר הדלקתי נרות שבת וקבלתי את קדושת השבת. בעלי ביקש ממני שאביא לו חולצה נקיה להחליף לכבוד שבת, וכאילו להכעיס לא הצלחתי באותם רגעים למצוא שום חולצה נקייה עבורו, חוץ מחולצה אחת, שאמנם הייתה נקיה, אך הצווארון שלה היה קרוע. באותו רגע לא עמדתי בנסיון, נטלתי חוט ומחט ותפרתי את הקרע בחולצה. ידעתי שאני עושה שלא כהוגן ואסור לי לתפור את החולצה, אלא שמעשה שטן הצליח ולא הצלחתי להתגבר על רגשותיי. כשסיימה האשה להתוודות על חטאה בפני הרבי, היא חזרה ובכתה בכי תמרורים במשך שעה ארוכה, ולאחר מכן התחננה האשה בבקשה להורות לה דרך תשובה על חטא חמור וכבד זה של חילול שבת. היא אפילו לא הזכירה דבר אודות הסיבה שבשללה הגיעה הנה, רק ביקשה מהרבי שיכוון אותה כיצד יכולה היא לכפר על עוונה הקשה, כשבד בבד היא מקבלת על עצמה להוסיף ולהדר בכמה וכמה מיני הידורים וחומרות בקדושת השבת בגדרים ובסייגים.

לשמע דבריה היוצאים מהלב, נענה הרה"ק מפרמישלאן וקרא למשמשו נאמן ביתו ואמר לו: בטובך, לך והזמן לכאן את ר' יוסף החייט. משהגיע ר' יוסף החייט פנה אליו הרה"ק מפרמישלאן ואמר: הלא לפני כמה ימים היית כאן ואמרת כי הנך זקוק לכסף כדי להשיא את בתך הכלה ולשלם את הסכום שהתחייבת לנדונייתה, הנה קרבה ישועתך לבוא, הואל נא לחשב חשבון מפורט ומדויק של כל ההוצאות שיש עליך להוציא לכבוד שמחת נישואין ואמור לי את הסכום המלא והסופי לו הינך זקוק. פנה ר' יוסף החייט לחדר סמוך, הוציא עפרון ונייר והחל לחשב כל הוצאה קטנה וגדולה, הן של בגדי כבוד ומלבושים לכלה ולכל המשפחה, הן של שמחת הנישואין וימי השבע ברכות, וכמובן את סכום הנדוניה שהבטיח לתת לחתנו היקר.

לאחר שסיכם את כל ההוצאות גם יחד, הגיע החייט לסכום של ארבע מאות רובל כסף, שהיה כמובן סכום גדול לאיש אביון שכמותו. נענה הרה"ק מפרמישלאן ואמר לאשה: יודע אני את הסיבה שבשללה באת לכאן, מחלתך הקשה שבאה עלייך מחמת חילול השבת, והיות שקבלת על עצמך לחזור בתשובה שלמה, הנה מורה אני לך ליתן לר' יוסף את כל הוצאות החתונה ובעזרת השם תעלה לך ארוכה. לאחר שמנתה האשה את כל סכום הכסף, טבין ותקילין עובר לסוחר, הניחה על השולחן אשר לפני רבינו עד הפרוטה האחרונה, הורה לה הרבי כדת מה לעשות: לכי עם הכלה, בתו של ר' יוסף החייט, אל הנהר להתרחץ, ובצאתך מהמים אל תביטי בבשרך כלל וכלל. לא אחרה האשה לעשות כדבר הרה"ק מפרמישלאן, וכשהתרחצה במי הנהר הרגישה כאילו עורה נפרד מעל בשרה. בצאתה מהמים היא עצמה את עיניה, אלא שמבלי משים היא הביטה במבט חפז על אחד מידיה, וראתה כי היא מצורעת כשל.

תכף מיהרה האשה אל הרה"ק מפרמישלאן ודמעתה על לחייה, שהיה זה שלא במתכוון, והנה בכל גופה נתרפאה כליל, אולם ידה האחת חזרה ונצטרעה כשהביטה עליה שלא בכוונה. הסכים הרב ואמר לה: הוסיפי ותני עוד מאה רובל כסף לר' יוסף החייט, בשביל שיהא לו למחייתו, דבר יום ביומו, ותחזורי שוב לרחוץ בנהר, כשבזו הפעם תקשרי את עינייך במטפחת, וכך תצאי לשלום. עשתה כך האשה ונתרפאה לחלוטין ממחלת הצרעת הקשה, ומכאן ואילך הייתה זהירה ביותר בקדושת השבת.

